

Antonina Krzyszton, Odpowiedź

To będzie noc w głębokim śniegu
Który ma moc głuszenia kroków
W głębokim śniegu, co przemienia
Ciała na dwie kałuże mroku
Leżymy, powstrzymując oddech
I nawet szept najłżejszy myśli
Jeśli nas nie wysledzą wilki
I człowiek w czubie, co kołysze
Na piersi szybkostrzelną śmierć
Poderwać trzeba się i biec
W oklaskach suchych krótkich salw
Na tamten upragniony brzeg
Wszędzie ta sama ziemia jest
Naucza mądrość
Wszędzie człowiek
Białymi łzami płacze
Matki kołyszą dzieci
Księżyc wschodzi
I biały dom
Buduje nam
To będzie noc o trudnej jawie
Ta konspiracja wyobraźni
Ma chleba smak i lekkość wódki
Lecz wybór by pozostać tu
Potwierdza każdy sen o palmach
Przerwie sen nagle wejście trzech
Wysokich z gumy i żelaza
Sprawdzą nazwisko, sprawdzą strach
I zejść rozkażą w dół po schodach
Nic z sobą zabrać nie pozwolą
Prócz współczującej twarzy stróża
Helleńska, rzymska, średniowieczna
Indyjska, elżbietańska, włoska
Francuska, nade wszystko, chyba
Trochę weimarska i wersalska
Tyle dźwigamy naszych ojczyzn
Na jednym grzbiecie, jednej ziemi
Lecz ta jedna, której strzeże
Liczba najbardziej pojedyncza
Jest tutaj, gdzie Cię wdepczą w grunt
Lub szpadlem, który hardo dzwoni
Tęsknocie robią spory dół
Tęsknocie robią spory dół
Tęsknocie robią spory dół